

modtaget. Oplysninger, som man ogsaa i en anden Anledning, og paa en anden Maade, vilde have kunnet faae, til den Beslutning, ikke at indgive en Mistillidsadresse; og saa spørger jeg: er det da uden Betydning for Landet og Thinget, at der har hævet sig saa vægtige Stemmer mod Ministeriet, at der er blevet reist saa svær Anklage, saa megen Tvivl, om ikke virkelig de Mænd, som Kongen har kaldet til sit Raad, ved deres første Handling have gjort sig skyldige i en Gjerning, som for tjener at stemples med Landets Mistillid? Jeg troer ikke, at det vilde være rigtigt, at det vilde have gode Følger, at have gjort de Mænd, som skulde styre Landet, til Gjenstand for en saadan Mistanke, at de, ved at tilraade Kongen Kundgjørelsen af 28de Januar d. A., have fortjent at rammes med Landets Mistillid, naar man ikke har den sikke Formodning, at en saadan Adresse vil blive billiget af Thingets Fleerhed, og jeg troer, at, dersom det Ord, som den ærede Taler sidst udtalte, og hvorved han antydede, at man skulde vogte sig for at gaae letfindig frem, skulde have sin fulde Betydning, maatte det ikke blot henføres til det sidste Skridt, som er at gjøre i denne Sag, men ogsaa, og især, til det første. Men Sagen kan jo ogsaa faae et saadant Udfald her i Thinget, at Forslagsstillerne idetmindste ikke kunne beskyldes for at have reist denne Anklage letfindigt; Thingets Fleerhed kan tiltræde det. Men saa indtræder der to Alternativer, Kongen kan i denne Udtalelse fra Thinget troe at finde en Grund til at kalde andre Mænd til sit Raad; men Kongen kan ogsaa muligens desuagtet troe, at Forhold og Omstændigheder — og den ærede sidste Taler har jo netop erindret om, at Kongens Omraade er større og gaaer videre end vort — men Kongen kan, siger jeg, ogsaa finde, at Forhold og Omstændigheder gjøre det nødvendigt, trods en saadan misbilligende Dom af den danske Rigsdag, at bibeholde disse Mænd i sit Raad, fordi den Tanke, som er udtalt i den kongelige Kundgjørelse af 28de Januar — jeg antager det som en Mulighed — vistnok berøer paa en Realitet, men ogsaa med Hensyn til dens lettere Udførelse støtter sig til Personligheder. Og vil, naar dette skulde skee,

Landets Kraft være styrket eller Thingets Betydning have vundet? Det er med Blikket vendt paa denne Side af Sagen, at jeg finder det saameget mere betænkeligt at lade den gaae videre frem. Jeg troer, at det især er betænkeligt, naar man dog synes at være enig om — og det maa antages for afgjort, efter Alt, hvad her er sagt, — at Grundtanken i Kundgjørelsen af 28de Januar maa betragtes som en Nødvendighed, at stille denne Tanke fra de Mænd, som, om de end ikke først have fattet den, dog først, som en anden æret Taler her i Thinget sagde, have haft Mod til at vedkjende sig den; thi der hører Mod til at vedkjende sig en Tanke, som man har seet saamange andre Mænd, vel ikke at være meget fjern fra, men dog at have troet ifølge Omstændighederne at maatte skule under Tilfældigheder, som idetmindste gjorde denne Tanke ukjendelig for Europa. Jeg skal, efter at have gjort opmærksom paa denne Side af Sagen, hvorpaa den sidste ærede Taler, der henvendte Blikket paa saa mange af dens Sider, dog, som sagt, ikke troede at burde fæste Blikket, eller som er undgaaet hans ellers saa omfattende Skarpsindighed, ikke længere dvæle ved hans Foredrag. Jeg skal ogsaa vogte mig for anden Gang at udsætte mig for den Vebredelse fra hans Side, at jeg tager Ordet fra Andre, der bedre kunne gaae ind paa Besvarelsen af de Spørgsmaal, som han har reist, end jeg kunde være istand dertil, omendffiondt det forekommer mig, at der kunde gjøres ikke saa Indvendinger, der ikke skulde mangle Vægt, imod den Anskuelse, som han har søgt at gjøre gjældende. Jeg skal derimod vende mig til Sagen selv i sin oprindelige Form, saaledes som den blev forelagt.

Der er een Ting, hvorom jeg troer, at man, efter de stedfundne Forhandlinger, nu maa være enig, og det har derfor ogsaa glædet mig at høre det udtalt af den ærede sidste Taler, fordi det har bekræftet mig i den Overbeviisning, at min Opsfattelse af Forholdene dog ikke har været urigtig, og det er, at Holsteens Udsøndring af det danske Monarchie var den egentlige Kjerne i Martsprogrammet eller i den Politik, som man meente at maatte følge i Marts 1848. Jeg troer desuden, at dette